

La paraula d'amor més eloqüent

Romà Casanova, bisbe de Vic

Cada any, entorn de la primera lluna plena després del 21 de març, els cristians celebrem el misteri pasqual de nostre Senyor Jesucrist, la seva passió, mort i resurrecció. Sabem que aquests fets, ocorreguts fa quasi dos mil anys, tenen la característica de l'eternitat, com ho ensenya el *Catecisme de l'Església catòlica*: «Quan arribà la seva hora, Jesús visqué l'únic esdeveniment de la història que no passa [...]. És un esdeveniment real, que succeí en la nostra història, però és únic: tots els altres fets de la història succeeixen un cop, i després passen, engolits en el passat. El misteri pasqual de Crist, en canvi, no pot quedar-se en el passat únicament, ja que amb la seva mort destruï la mort, i tot el que el Crist és i tot el que ha fet i ha sofert per tots els homes participa de l'eternitat divina i es projecta així a tots els temps i s'hi fa present» (1085). Per aquesta raó, el poble fidel s'afanya a viure intensament el misteri pasqual en els dies sants amb la pregària i la litúrgia de l'Església.

Els cristians celebrem el misteri pasqual, un esdeveniment etern en què Crist revela l'amor més gran

La pietat popular expressa amb les seves manifestacions pròpies de la Setmana Santa els sentiments que brollen dels fets colpidors de la passió i mort del Senyor. El mateix manifesta la litúrgia cristiana amb la profunditat i sobrietat que li pertoenen. I fem bé de viure-ho de cor per tal que no ens passin els dies més sants de l'any sense entrar en el nucli del misteri de la nostra salvació. Tot i això, ens hem d'esforçar perquè no sigui viscut per nosaltres d'una manera superficial, com un mer sentiment religiós. Perquè Crist crucificat, donant la seva vida per la salvació de la humanitat, és la paraula d'amor més eloqüent de

tota la història, de tot el que ha succeït i del que succeirà fins a la fi dels segles. El que brolla de la creu de Crist no és un pur sentiment, ni una sola idea que genera acció positiva, ni una simple dimensió espiritual. És amor i res més que amor en la seva expressió més eloqüent i definitiva. Així ho va entendre sant Pau: *M'ha estimat i s'ha entregat ell mateix per mi* (Ga 2,20).

Adonem-nos que el tema de l'amor no és una qüestió baldera, d'una importància relativa. Perquè el que és veritablement humà és estimar del tot. Crist crucificat és la sageta amb què Déu fereix més fermament els cors dels seus amadors, a fi que el seu amor regni més i més en els seus cors. Necessitem cercar el do de Déu, que brolla del Cor de Crist, traspasat per la llança del soldat, per a poder estimar de veritat i, per consegüent, ser autènticament humans.

